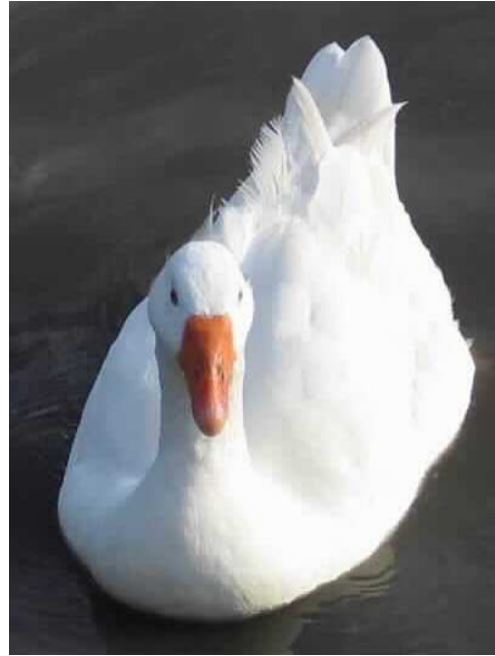

סיפור של הברווזה ימימה

כתבה וציירה
ביאטריקס פוטטר

יצא לאור לראשונה השנת 1908

,

כמה משעשע לראות קבוצת ברווזונים רצים אחרי תרנגולת!

שמעו סיפור על ימימה הברווזה.
היא מרוגזת מאוד כי בעלת החווה לא הסכימה לה לדגור על הביצים שלה.
גיסתה, הגברת רבקה הברווזה תמיד הסכימה שמישהו אחר

ידגור על הביצים.

"אין לי סבלנות לשבת עליהן, וגם לך לא יהיה. אני בטוחה שתעזבי אותם והן יתקררו. אני יודעת זאת לבטח."

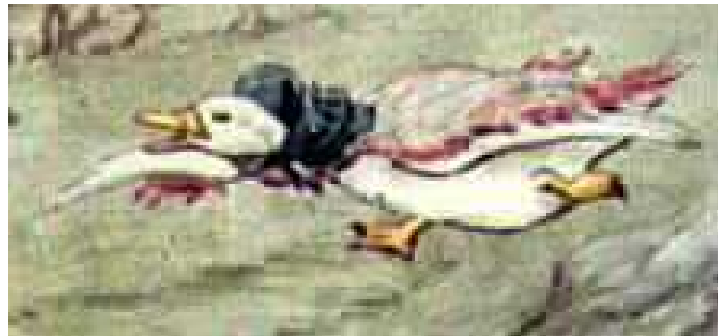
"ואני רוצה לדגור על הביצים שלי. אדגור בעצמי" געגעה ימימה הברווזה.
היא ניסתה להחביא את ביציה, אבל מצאו אותם תמיד, ולקחו אותם. ימימה הייתה מיואשת. היא החליטה להכין קן מחוץ לחווה.

יום אחד באביב היא לבשה סודר ומטפחת ראש ויצאה
לשביל שהוביל מעבר לגבעה.
כשהגיעה לראש הגבעה ראתה חורשה מרחוק. המקום
נראה לה שקט ובטוח.

ימימה לא הייתה רגילה לעוף.
תחילה רצה במורד הגבעה,
כשהסודר מתנפנף מעליה, ואז
קפצה לאוויר.

זו הייתה המראה טובה. היא עפה
יפה ועברה מעל צמרות העצים עד שראתה במרכז
החורשה מקום פתוח, ממנו שפונו את העצים והשיחים.

היא נחתה בכבדות
מה ויצאה לחפש
מקום נוח לקן. גדם

עץ כרות שבין עשבים גבוהים נראה לה
מאוד. אבל הופתעה לראות שעליו יושב
אדון לבוש בהידור כשהוא קורא עיתון.

היו לו אוזניים שחורות ומחודדות ושפם בצבע חול.
"קוואק?" אמרה ימימה, כשהיא מנענעת את ראשה
"קוואק?"

האדון הרים את עיניו מהעיתון
והביט בה בסקרנות.
"טעית בדרך, גבירתי?" שאל.
זנבו היה ארוך ושעיר והוא קיפל
אותו תחתיו, כיוון שהגדם היה
לח במקצת.
לימימה הוא נראה מאוד מנומס
ונאה. היא הסבירה שלא טעתה
בדרך, אלא שהיא מחפשת
מקום מתאים לבניית קן.

"הא! באמת?" אמר האדון "הוא קיפל את העיתון ושם אותו בכיס אחורי של
מכנסיו. ימימה סיפרה על התרנגולת המיותרת.
"באמת? כמה שזה מעניין! ברצון הייתי פוגש את העוף הזה ומלמד אותה להתנהג
כפי שצריך!"

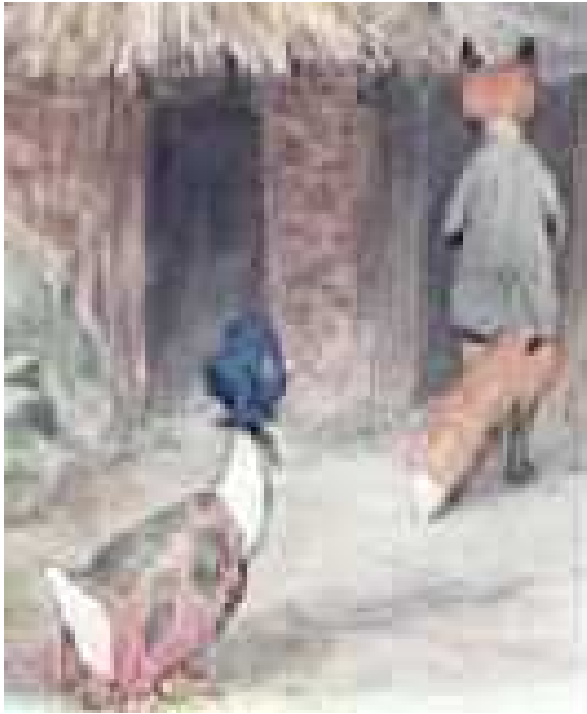
"ובאשר לקן זו לא בעיה. בסככה שלי אני שומר שק מלא נוצות. לא, גבירתי, לא תפריעי שם לאף אחד. תוכלי להישאר כמה שרק תרצי" אמר האדון בעל הזנב העבה.

הוא הוביל אותה לבקתה מרוחקת, שנראתה עזובה למדי. היא הייתה בנויה מקרשים ועשב. שני דליים שבורים, זה על גבי זה, ששמשו כארובה.

"זהו המעון הקיצי שלי. המעון החורפי לא יהיה לך נוח" אמר האדון הנדיב. מאחורי הבית עמדה סככה עשויה מאריזות סבון ישנות. האדון פתח את הדלת והכניס לשם את ימימה.

הסככה הייתה מלאה נוצות. האוויר במקום היה אמנם דחוס, אבל המקום בהחלט נראה נעים וביתי. ימימה הופתעה לראות כמות כה גדולה של נוצות. אבל היה זה

נוח והיא הכינה את הקן ללא מאמץ יתר.

כאשר יצאה משם האדון המשופם ישב על גזע עץ כרות
ונראה כאילו קורא שוב עיתון, אבל הוא גם הציץ מעל
הדפים. הוא היה מאוד מנומס ונראה שהוא מצטער
שימימה חוזרת הביתה ללילה.

הוא הבטיח שישמור על הקן עד שהיא תחזור למחרת.
אמר גם שהוא אוהב ביצים וישמח מאוד לראות קן מלא
ביצים בסככה שלו.

ימימה חזרה לקן כל ערב והטילה שם תשע ביצים יפות
בקן. הן היו

ירוקות-לבנות

וגדולות מאוד. האדון המנומס התפעל מאוד
מהם. כשימימה לא הייתה שם הוא הפך
אותם וספר אותם בקפידה.

בסוף ימימה סיפרה לו שהיא מתכוונת
להתחיל לדגור "ואביא גם שק של גרעינים,

כדי שלא אצטרך לעזוב את הקן, עד

שהביצים יתבקעו. הן עלולות להתקרר" אמרה ימימה.

"גבירתי, אל לך לדאוג ולסחוב שקים. אני אשמח להכין לך מספיק שעורה. אבל לפני שתתחילי לדגור נכין לנו מסיבה. אולי תביאי קצת עשבי תיבול מגינת החווה, לחביתה טעימה? קורנית וקצת נענע, איזה שני בצלים וקצת פטרוזיליה. ואני אכין שומן לטיגון" אמר האדון המשופם.

ימימה הייתה תמימה למדי, כך שאפילו הזכרת הבצלים וקורנית לא עוררו את

חשדותיה. היא עברה בגינה ואספה עשבים שונים, שבדיוק התאימו להכנת ברווז צלוי. היא נכנסה גם למטבח כדי לקחת שני בצלים. ובדיוק אז פגש אותה כלב הרועים

קיפ. "מה תעשי עם הבצלים האלה, ימימה? ולאן את הולכת כל ערב, לבדרך?"

ימימה פחדה קצת מקיפ וסיפרה לו את כל הסיפור.
כלב קיפ הקשיב בשקט, קצת גיחך כשהיא תיארה
את האדון המנומס עם שפם.

אחר כך שאל כמה שאלות על החורשה ועל המקום
המדויק של הבקתה והסככה. ואז יצא והלך אל
הכפר. הוא חיפש שם את שני הגורים של כלבי
הציד, שיצאו לטייל עם הקצב.

ימימה יצאה לשביל
בפעם האחרונה.

היא סחבה איתה

את השק עם עשבי

התיבול והבצלים. היא עפה מעל החורשה ונחתה
מול ביתו של האדון בעל הזנב השעיר.

הוא ישב על גזע העץ שלו, אבל הביט בחשדנות
מסביב. כשראה את ימימה, קפץ ממקומו. "כנסי

לבית אחרי שתבדקי את הביצים. ותני לי מיד את
העשבים. מהר!" הוא כבר לא נשמע כל כך

מנומס. ימימה עוד לא שמעה ממנו דיבור כזה. היא הרגישה קצת לא נוח.

כשנכנסה פנימה, שמעה פתאום צעדים מהירים מחוץ לסככה. מישהו הכניס את אפו השחור מתחת לדלת, ואחר כך נעל אותה. ימימה נבהלה מאוד. רגע אחת אחר כך נשמעו רעשים איומים: נביחות, נהמות, זעקות וצרחות. האדון המשופם לא נראה

יותר.

עכשיו קיפ פתח את דלת הסככה והוציא את ימימה החוצה. למזלה הרע גורי הכלבים קפצו על הביצים ואכלו אותם, עוד לפני שהוא יכול היה לעצור אותם. היה לו קרע באוזן אחת, וגם כלבי הציד הקטנים צלעו.

הובילו את ימימה הביתה, כשהיא בוכה בגלל הביצים.

מאוחר יותר, בחודש יוני היא הטילה עוד כמה ביצים, ואפילו הסכימו לה לדגור עליהם, אבל רק ארבע בקעו. ימימה אמרה שזה בגלל העצבים שלה. אבל היא תמיד הייתה דוגרת גרועה.

סוף

